

Parfáci z donucení

Violetta stála před internátem a cosi psala do svého mobilu, když se kousek před ní s hlasitou ránou rozprskl meloun. Violetta se na něj nevzrušeně podívala a protočila oči. Pak zvedla zrak k balkonu, na kterém stála Mia, která vypadala pěkně našťavaně.

„Tak fajn, Violetto, vůbec nic se neděje, já teď hodím další z melounů, které jsem sem vytahala úplně sama.“

„Nemůžu uvěřit, že tenhle hloupý vědecký pokus na fyziku musím dělat právě s tebou,“ odfrkla si Violetta a dál se věnovala svému mobilu.

„No, už jsme to mohly mít dávno za sebou, kdybychom to udělaly minulý týden,

jak jsem ti navrhovala," řekla naštvaně Mia. „Ale mohla bys alespoň teď trochu spolupracovat, ať si obě můžeme jít po svých? Já teď tady z toho balkonu pustím ve stejný okamžik tenhle meloun a vejce. Od tebe jen potřebuju, abys je vyfotila přesně v okamžiku dopadu na zem. Je ti to jasné?“

„Jestli se jen jediná malinkatá část vajíčka dostane na moje luxusní boty, tak na tebe poštvu svého právníka," zapištěla Violetta.

Mia protočila oči a nechápavě zavrtěla hlavou. Jak někdo může být taková slepice? Spolkla své naštvání a snažila se být milá. „Violetto, jen jeden jediný hod, pak můžeme jít domů. Tak teď dávej pozor, závisí na tom naše celková známka z fyziky.“

Ale Violetta ji vůbec neposlouchala. Místo toho se usmívala na kluka z vyššího ročníku, který k ní právě mířil. „Ahoj, jak se máš?“ zatřepetala na něj řasami. „Já jsem Violetta a támhle toho strašidla na balkoně si nevsímej, není to má kamarádka. Svého partnera na pokus z fyziky jsme si museli vylosovat – no a já jsem měla sakra smůlu.“

„Violetto, dávej pozor, letí bomby,“ zakřičela na ni Mia a spustila meloun a vejce z balkonu. „Tak co, vyfotila jsi to?“

Violetta, která celou dobu psala do mobilu a povídala si s klukem, jen bez zájmu vydechla. „Jo, všechno to mám naprosto skvěle vyfocené.“

Mia viděla, že tenhle pokus nedopadne

dobře a ona to pak bude muset vysvětlovat učiteli, protože Violetta se z toho určitě nějak vylže. Vzala několik vajec, která jí ještě zbyla, a začala je házet na zem těsně vedle Violetty.

Ta jen protivně vysokým hlasem zapištěla. „Hej, co to děláš? Tohle oblečení má větší cenu než ty. Jestli okamžitě nepřestaneš, tak uvidíš. Ach můj bože, mám na botě žloutek. No fuj, to je odporný, už si je nikdy nemůžu vzít na sebe.“

Jak se tak vztekala, ani si nevšimla, že Mia sešla dolů z balkonu a teď stojí přímo naproti ní. „Poslouchej, Violetto, nemáš mě ráda...“

„To je pravda,“ vpadla jí do řeči Violetta.

„... a ani já tebe,“ pokračovala Mia, „ale musíme spolupracovat, jinak ten úkol neuděláme. A předpokládám, že nechceš propadnout...“

Violetta protočila oči. „Ty jsi vážně nechápavá. Už jsem ti přeci říkala, že všechno je dávno zařízené.“

Mia nechápala, co se děje. „Jak to myslíš, že je všechno zařízené? Ten pokus jsme ještě neudělaly, nemáme žádné fotky, a to ani nemluvíme o tom, že nás ještě čeká spousta výpočtů.“

Violetta položila ruku Mie na rameno. „Víš ty co, strašidlo, můžeš být ráda, že na tomhle pokusu spolupracuješ s někým tak vynalézavým, jako jsem já. Děláš si zbytečné starosti. Hoď se do klidu, jinak se ti z toho udělá akné.“

„Proč z toho mám tak špatný pocit?“ vzdychla Mia.

Ale Violetta na to neřekla nic. Jen se usmála a pohodila svými dlouhými černými vlasy. „No, uvidíme se na hodině, partáčko.“ Dala si záležet, aby poslední slovo vyslovila pořádně ironicky. „A určitě nečekáš, že ti pomůžu uklidit tuhle spoušť, cos tady udělala.“ Otočila a odešla pryč, zatímco dál hleděla do svého mobilu.